בְּתֹנֶת בַּד קֹדֶשׁ יִלְבְּשׁ וּמְכְנְסֵי בַד יִהְיוּ עַל בְּשְׁרוֹ וּבְאַבְנֵט בַּד יַחְגֹר וּבְמִצְנֶפֶת וּבְאַבְנֵט בַּד יַחְגֹר וּבְמִצְנֶפֶת

בד יצנת בגדי לדש הם

גליון הש"ם

תום' ד"ה הנ"מ כאיסורא

כו'. דמיעום ענביו אין נראה

רבינו חננאל

פי׳ פרוה שם אדם מנושי.

ריש מן החכמים שאומרים כי חפר מחילה תחת הקרקע

רקודש עד שיראה ערודח

ונקראת אותה

ויקרא טז ד

וְרָחַץ בַּמַיִם

ילבשם:

 ל) [חולין סב:], כ) לעיל לח:,
ג) [ערך סבר וערך פסק],
ד) [שבת קו.], כ) [וע"ע חוס" שבת מא: ד"ה מיחסן, ו) שייך לעיל במשנה, ז) [דף סה:],

מוסף רש"י

שעבודת היום בבגדי בוץ. שיש היום עליו עבודה שהיא בבגדי בוך, לפי שאינו רגיל לשרת בלא שמנה בגדים, ויש מהן של זהב כגון ליך וחשן ו**אפוד ופעמוני המעיל** ודעיד

תום' ישנים

ארבע אמות וחוזר ומתפלל של מוספין. מיהו עיקר מלותן בשש שעות או בשש ומחלה שהוא עילומו של יום כדפיי שהוא עילומו של יום כדפיי בריש תמיד נשחט, ואם לא התפלל יכול להתפלל תפילת מוספין כל היום כדדרשינן מתפרק כני היום פרושיק בתמורה [יד, א] (ובפ״ק) [ובפ״ב] דמגילה [כ, ב] מלמד שכל היום כשר למוספין. וא״מ אמאי קאמר ר' יוחנן בפרק טעסי קסתר ר' יוחנן בפרק תפילת השחר [כח, א] המתפלל תפילת המוספין לאחר שבע נקרא פושע א) אתאי לא קאמר אחר שש, כיון שאין תלותו אלא בשש או בשש ומחצה שהוא עיצומו של יום הממנה שהומ עיטמו פני יום כדמשמע בריש תמיד נשחט. י"ל שאין העולם בקיאין בחלי שעה שיוכלו לכוין אותה חלי שעה, ולהכי נקט שבע. אי נמי חלי שעה היו שוהין להתפלל על הקרבן שיתקבל ברלון אחר שיקריבוהו. ומיכאן אומר רבינו שאין (להקשות) [להשהות] ביום הכפורים להחפלל חפילם ביום הכפורים נהתפנג תפינת המוספין אחר שבע כיון שמטא תפילת המנחה וזמן מוספין עבר, יש לך להקדים תפילת המנחה לתפילת המוספין דאמר ר' יוחנן בפרק כל התדיר וזבחים לא. אז ובתפילת השחר [זכרום נח, נון זכנשינו השחר [גרכות שם] (הילכך) [הלכה] מתפלל של מנחה ואחר כך של מוספין, פי׳ דאית ליה כרבנן דר׳ יהודה דאית ליה תדיר קודם כיון שהגיע זמן שניהם. ובשעה שביעית איירי ספיזם, ובשעה שביעית חייני כדמוכח בפ' תפילת השחר גבי בשמעתא דעד ולא עד בכלל, אבל בירושלמי דפרק תפילת השחר גבי ר' חייא בשם ר' יוחנן תפילת המנחה ותפילת מוסף, תפילת מנחה קודמת (הוא כגון) [הוון בעין] למימר (החם לבון) ניאון בכן להתפלל כשאין ביום כדי להתפלל שתיהן, אבל יש ביום כדי להתפלל שתיהן תפילת המוספים קודמת, ר' נתן בר טובי ואומרן אפילו יש ביום כדי להתפלל [שתיהן] תפילת המנחה קודמת, והתנא הקדים המנחה לחפילח חמילח תפינת המוספים יצא לשעבר הא לכתחילה לא, בדא פתר לה בשלא הגיע זמן תפילה כהדה דר' יהושע בן לוי הוה מפקד לתלמידיו אי הוה לכון אריסטון ומטא יומא להשע שעין ועד כדון לא סליקמון הוון (מעלון) [מלוו] דמנחה עד לא מסקון, עד כאן הירושלמי. אבל אין

בנחה ושמו פרווה: תנה מניינה התה לחשמועינן. דקתני הכל שלשים מנה וכי אין אנו יודעין ששמונה עשר ושנים עשר הרי שלשים: הא קמ"ל. להכי הדר כיילינהו לאשמועינן דהא דשלשים מנה סך הכל הוא דיהיב שיעורא ליטול מן ההקדש ובליר משלשים מנה לא ליעביד סך הכל:

גמ' פרווה אמגושא. מכשף אחד

הא אי בליר מהני. דשחרית משמונה עשר וטפי אהני דערבית משנים בד בד מובחר בד 1 בד עשר לית לן בה: כד בד. ארבעה זימני כתיב בלבישת בגדי שחרית למימר דהוי בד בד המובחר בבד:

של בוץ יאמר רב כהנא כדי שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ: בשחר היה לובש פלוסין של שמונה עשר וכו': ותנא מניינא אתא לאשמועינן הא קמ"ל דבציר מהני לא נעביד הא אי בציר מהני ומפי אהני לית לן בה דכולי עלמא מיהת דשחר עדיפי מנא לן אמר רב הוגא בריה דרב עילאי אמר

מיתיבי

דאמרי תרוייהו מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות ומשני לא נצרכה דעביד בארעא דחבריה שאינו נהנה כלום ומכל מקום אסור לכתחילה כמו שאפרש בסמוך אלא שאין חייב חטאת ומשמע הא בארעא דידיה חייב חטאת ואע״ג דאין מתכוין לייפות קרקע חייב כיון דהוי פסיק רישיה ונהנה הוא ולא דמי לחותה את הגחלים להתחמם בהן והובערו מאליהן דהוי מלאכה שאינה לריכה לגופה ופטור לרבי שמעון שאין

נהנה כלל בהבערה זו שבלא חוספת הבערה יש כל כך גחלים שיוכל להתחמם בהן וא"כ בברור לא נתכוון להבעיר אבל בההיא דהבונה

גמ' מאי פרוה אמר רב יוסף שפרוה

אמגושא: פרסו סדין של בוץ: מאי שנא

לירוף עששיות פסיק רישיה הוא מדפריך עלה מההיא דבהרת אפיי הכי אמר דמדרבנן הוא ובההיא [דכריתות] מחייבין לרבי יהודה בההיא דהחותה את הגחלים שנתכוון לכבות העליונות והובערו התחתונות אף ע"ג דלא מכוין להבעיר התחתונות

(שבת דף קג.) כיון שהוא נהנה אנן סהדי שהוא מתכוין לייפות מיהו קשה

דבשמעתין משמע דדבר שאין מתכוין

אפי׳ פסיק רישיה לא הוי דאורייתא

לעניין שבת אליבא דר' יהודה דע"כ

וי"ל דלירוף עששיות לא הוי פסיק רישיה ואפילו הכי פריך שפיר מדמשני אביי לא לריכא אלא לרי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור מכלל דלא שאני ליה בין מתכוין

והרגישו הכהנים בחפירה באותו מקום וחפרו (ומצאנוהו) [ומצאוהו שם והרגוהו]. הלשכה על שמו. פרסו סדין של בוץ. ולמה של בוץ, אמר רב כהנא שיכיר שעבודות היום בבגדי בוץ. פילוסין . י**הנדווין** שניהן לשון מלבוע הן בלשון וערבין. הכל ל׳ יון בישון (צובן: יובי, מנה. כלומר אלו נוטל מן ההקדש כו' ולדברי הכל של שחר מעולין משל ערבית.

תום' ישנים (המשך) שמעון לאו היינו רבען דהכא, דלדידהו מקרא (ספק) [אחר נפחז. אלא סבירא ולהוז כרבי לפקן, מכם ספינת נסאן כנים דהתם, ור' אלעזר בר' שמעון כרבי דהכא. אפידו תימא בשהגיע לצירוף דבר שאינו מתכוין מותר. וכגון ללא הוי פסיק רישיה, ואפילו בפסיק רישיה מיתוקמת וכגון שאין הכלי שלו וכדאמרינן בהבונה [שבת קג, א] לא לריכא דקעביד בארעא דחבריה. מיהו לר׳ יכודה מיהא לקעביז בחועם דחברים. נויהו לרי יהודה מיהא יכול להיות אסור מטעם מלאכה שאינה צריכה לגופה דחייב עליה לר׳ יהודה דהכא, דבהבונה לא איירי אלא לר׳ שמעון דווקא. ומי אמר אביי הכי והאמר בו'. וא"ת מאי פריך מבהרת דהוי פסיק רישיה לנירוף דלא הוי פסיק רישיה, דאי הוי פסיק רישיה הוי חייב לרי יהודה בכלי דחבריה משום מלאכה שאינה לריכה לגופה מנחכה שחינה נויטי שנושה כדפרישית. ותירן ה"ר אלחנן דהכי פריך, מדאסור מן התורה דבר שאינו מתכוין מסתמא מדרבנן אפילו לא הוי פסיק רישיה. ורבינו מירן דאביי לא הוה ידע מעיקרא חילוק בין פסיק רישיה ללא מסיה רישיה. כדאמרינו באם לא הביא [שבת קלג, א], יהודה מחייב במלחכה שאינה לריכה לגופה היינו כגון שמתכוין לעשות גוף המלאכה ואינו לריך לגופה כגון הורג נחשים ומהרבים של ידי תונטול קכא, ב], אבל הכא שאינו מתכוין ללרף היה סבור שאין

בהן חיוב מלאכה שאינה מוס ברן לחייב משום דבר שאינו ממכוין לרכי יהודה דאסור מן החורה בפסיק רישיה, והיא הדקן בכל. זדומק היא זה לנופה, ומכל מקום פרין דלחייב משום דבר שאינו ממכוין לרכי יהודה דאסור מן החורה בואה אבא הבא צירוף דרבנן ואין שבות לומר שיטעה החלמוד בכך, וחירוך ה"ר אלחטן נכון ועיקר. הני כולי בכל החורה בואה אבא הבא צירוף דרבנן ואין שבות במקדש. הקונטרס לא גרים ואין שבות נחפיקן (וחיפוק) [דמיפוק] לי כיון דלירוף דרבע האינו בשנם פרק כירה [מא, בן קאמר המיחם שלפירו זה (ד)משמע שסובר דרי יהודה לא אסך דבר שאינו ממכוין אלא בדאורייתא, ואילו בשבם פרק כירה [מא, בן קאמר המיחם שיכיה לא ימן לחוב מיחד של מירו באול מצילהי כירה כל היכא דכי קא מיכוין איכא איכור או דרבע כי לא מיכוין שרי ר' שמעון בליחות דלאמרין באין מחכוין ברן אים מדאמר שבי ליה מדאמר אבי לא מני מדאמר אבי לא מני מודאם בליו מרכוין ברן אות מדאמר שליין מחכוין ברן ליה מדאמר אבי לא מני יהודה פליג עליה. ועוד דאמתין פריך ליה מדאמר אבי לא נכליכה אלא לר' יהודה ודאמרין דבר שאין מחכוין ברן. לכתחילה, מכלל דר' יהודה פליג עליה. ועוד דאמאי פריך ליה מדאמר אביי לא לגלרה אלא לר' יהודה [דאמר] דבר שאין מחכוין כו', מיקשי דהא שמעין ליה לר' יהודה במשנה שפרק שני דבילה זכה, בן דבר שאין מחכוין שפור. נועד דהכי הוה ליה לנועמר הני עילי באיסור דהא שמעין ליה לר' יהודה במשנה שפרק שני דבילה זכה, בן דבר שאין מחכוין שובי לה להור היה להביט לפרש הכיי, הני מילי בל החורה כילה דאמר ר' יהודה דבר שאין מחכוין מן החורה כיון גבי שבת מלאכת מחשבת בעיק ואין שבות במקדש. והשתא פריך שפיר מההיא אין אסור בו אלא מדרבנן וכן כל דבר שאין מחכוין לי לאו קרא, אבל המשנה של בילה לא קשא מדיד דודאי מדרבנן אסר ר' יהודה דבר האין מחכוין אי לאו קרא, אבל המשנה של בילה לא קשא מדיד דודאי מדרבנן אסר ר' יהודה דבר שאין מחכוין אל לאו קרא, אבל המשנה של בילה לא קטו פטור וחייב כמו גבי מלאכה שאיה לריכה שאין מחכוין, ודוק לישלה דבכל דוכמא קאמר דבר שאין מחכוין אחר לאוד דפיר׳ דבר שאין מחכיין אחור היינו מדרבנן, מדאמרינן בפרק ספק אל בכריותן כן, בן החומה האלים כרי ישיב ר' אלעור אומר חייב שהים כרי וקאמר רב אשי מוק מחכוין למקוח והובערו מאליהן דמנה אל בכרייה בה שאין מחכוין פטור, ור' אלעור בן לדוק סבר לה כר' יהודה דאמר דבר שאין מחכוין מיה, ור' אלעור בן לדוף מבור של היוד בר שאין מחכוין היה לה של היב ושה בל היו בדבר שאין מחכוין החם לא הוו כדבר באין מחכיין המור לא הוו כדבר שאין מחכוין ושבם פל, בן, בי מלוש קאמר מוש בהוכיח לשם (הןקון מוסבין במור אלמא כי קא שהוכיח לשם (הןקון מוסבין במשר אלה הוו כדבר שאין מחכוין דהם לא הוו כדבר שאין מחכוין בחם

לשאין מחכוין דאי שני ליה אפילו כרבי שמעון אחיא ונהי דלבסוף הדר ביה כדמשמע בפרק ר' אליעזר דמילה (שם דף קלג:) מ"מ מדמשני הכי מעיקרא מכלל דלרבי יהודה דבר שאין מתכוין אסור מדאורייתא אע"ג דלא הוי פסיק רישיה ובערוך שפי בע"א ההיא דהבונה לא לריכא דעביד בארעא דחבריה כיון שאין נהנה כלל בייפוי קרקע חבירו שרי אפילו לכתחילה אע"ג דהוה פסיק רישיה והא דאמר מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ה"מ בדבר שהוא נהנה כגון בארעא דידיה וקולץ בהרת בנו שהוא נהנה ומתוך כך התיר ברזא הכרוכה בפשתן למשוך ממנו בשבת אע"ג דקא עביד סחיטה והוי פסיק רישיה הואיל ואינו נהנה באותה סחיטה דקא אזיל לאיבוד ומותר ולאו ראיה היא מההיא דקעביד בארעא דחבריה דלשתרי לכתחילה דהתם לענין חיוב חטאת קאמר דאין חייב חטאת ומיהו איכא למימר דאסור לכתחילה ועוד הביא הערוך ראייה לדבריו מדאמר פ' ר' אליעזר דמילה (גם זה שם) ואביי אליבא דרבי שמעון האי בשר מאי עביד ליה באומר אבי הבן לקוץ בהרת בנו הוא ממכוין ופריך ואי איכא אחר ליעביד כדריש לקיש ומשני דליכא אחר אבל אי איכא אחר היה מותר לכתחילה אלמא שרי רבי שמעון פסיק רישיה לכתחילה בדבר שאינו נהנה ואין זו ראיה דהא דמוקי ליה אביי באומר אבי הבן כו' היינו מקמי דשמע מרבא דמודה רבי שמעון בפסיק רישיה כדקא מסיק התם לבתר דשמע מרבא סברה ולהכי פריך ואביי אליבא דר"ש כיון דפליג אף בפסיק רישיה וא"כ לא שנא פסיק רישיה משאר שאינו מחכוין האי בשר מאי עביד ליה אבל למאי דמסיק דלאביי נמי מודה בפסיק רישיה ל"ש אביו ל"ש אחר ועוד מה ראיה היא מהתם דילמא התם מדאורייתא שרי אבל מדרבנן איכא למימר דאסור מיהו איכא למימר דהכי מיימי ראיה כיון דבשאר [איסורי] דלא בעינן מלאכת מחשבת מותר מן התורה אין סברא לאסור גבי שבת אפי׳ מדרבנן ודאי אי בשאר איסורי אסור מדאורייתא משום דלא בעינן בהו מלאכת מחשבת או היה ראוי לגזור גבי שבת מדרבנן להשוותו לשאר איסורי אע"ג דמדאורייתא שרי משום מלאכת מחשבת מיהו למאי דפרישית דלבסוף הדר ביה וס"ל דמודה ר"ש בפסיק רישיה ובקנילת בהרת אסור מדאורייתא אע"ג דלא מיכוין וא"כ בשבת אסרינן לכתחילה ל"ש אביו ול"ש אחר ואדרבה משם קשה לפי׳ הערוך מדלא קאמר אלא לאביי האי בשר מאי עביד ליה אבל לרבא דסבירא ליה מודה ר"ש בפסיק רישיה לא שני ליה בין אביו בין אחר כיון דסבירא ליה בשבת דמדרבנן [אסור] פסיק רישיה אע"ג דמדאורייתא שרי משום מלאכת מחשבת מכלל דבשאר איסורי אסור מדאורייתא ועוד מייתי ראייה מפרק כל כתבי (שם דף קיז.) דשקיל ליה בברזי ואע"ג דמודה ר"ש בפסיק רישיה הואיל ואין נהנה מותר ואינו ראייה כמו שפי׳ שם רש״י דלאו מלאכה היא דאין דרך הפשט בכך עוד יש לפרש דשקיל ליה בחתיכות קטנות כל כך שאין בהם באחת מהן לעשות קמיע הלכך לא חשיב עור ואין זה הפשט עוד הביא ראיה מדאמר פ' לולב הגזול (סוכה דף לג.) אין ממעטין אותו בי"ט משום ר' אלעזר בר"ש אמר ממעט ופריך הא קא מחקן מנא ומשני הכא במאי עסקינן שליקטן לאכילה ודבר שאין ממכוין מותר ופריך והא מודה ר"ש בפסיק רישיה לא לריכא דאית ליה הושענא אחריתי דמאחר שאינו נהנה בדבר מותר אע"ג דהוי כפסיק רישיה ואין לדחות ולומר מאחר דאית ליה הושענא אחריתי לא הוי מחקן כיון דאינו מחקנה לשם מלוה דאם כן מאי דוחקיה למימר ר' אלעזר בר"ש סבר ליה כאבוה דאמר דבר שאינו מחכוין מותר אפי' כר' יהודה מצי לאוקמי מהאי טעמא מיהו יש לדחות מאחר שאותו תיקון אפילו במתכוין אינו אסור אלא מדרבנן °דמיעוט ענביו אין נראה תיקון כל כך שיחשב תיקון מן התורה לא גזרו ביה רבנן כיון שאין נהיה ולדברי הערוך אתי שפיר הא דאמר בפ' כל התדיר (מנחות דף אז:) המתנדב יין מביא ומולפו על גבי האישים ופריך והא קא מכבה ומוקי לה כר"ש דאמר דבר שאין מתכוין מותר ואפי׳ דהוי פסיק רישיה שאי אפשר לולף על גבי האישים שלא יכבה מתיר ר"ש לכתחילה מאחר שאין נהנה מיהו אין נראה דברי הערוך דהא מפיס מורסא כדי להוליא ממנה לחה פטור אבל אסור די אי לאו משום לערא דאינשי אע״פ שאינו נהנה כלל ואינו מתכוין כלל לבנין הפתח וכן קשה ממחט של יד ליטול בה את הקוץ ומפרש לה בסנהדרין (דף פה.) אליבא דר"ש דאמר מלאכה שאינה לריכה לגופה פטור עליה ודוקא משום לערא דגופה הא לאו הכי לא אע"ג דלא מיכוין לעשות חבורה כי אם להוליא הקוץ ולפי זה לריכין אנו ליישב ההיא דכל התדיר דלאו פסיק רישיה הוא שמולפו בטיפים דקות אי נמי על גבי האיברים דאפשר שלא יכבה את האשם: פרווה אמגושא. פי׳ בערוך וזה לשונו יש מן החכמים שאומרים כי חפר מחילה תחת הקרקע בקדש עד שיראה עבודת כהן גדול והרגישו הכהנים בחפירה ומצאוהו וקרא אותה הלשכה על שמו: 10 **דובדרורין** של ח' מאות זוו. לא ידענא אמאי לא קאמר של ח' מנה כדקאמר ברישא של י"ב מנה ועוד ק"ל אמאי לא קא תני במילחיה דר"מ שהן עשרים מנה כדקתני בסיפא במילחייהו דרבנן שהן שלשים מנה מיהו הא לא קשה דמשום דברישא לא מנא כולה מילתא בלשון מנה להכי לא קתני נמי בסיפא בסך הכל לא בלשון מנים ולא בלשון זוזים מיהו (ממנה) היא גופה חימה לי אמאי לא קחני ברישא הכל בלשון מנים וליכא למימר דח' מאוח זוז דקאמר וחי פשיטי נינהו כי ההיא דס"פ אע"פ (כמוכות דף סד:) ונותן לה כלים של כ׳ וח דמפרשה התס" כ׳ וחי פשיטי ווזי מדינה שהן שמינית של דינרי צורי וכן ההיא דפ׳ מליאת האשה (שם דף סו.) דהמשיא יתומה לא יפחות לה מנ׳ זוז חדא דמאי נפקא מינה ולימא הנדווין של מנה סך הכל י״ג מנה ועוד מסתמא בווזי לורי איירי דהוו להו של שחרית עדיפי מנייהו רק שליש דומיא דרבנן ושמא י"ל אין הלשון נופל בטוב לומר שמונה מנה: בד בד בד. נראה לי חד לגופיה וחד בד לשון לבד שאין לובש עמהן בגדי זהב כדרך שהוא עושה כל ימות השנה ובד שלישי לומר יותר שוב מבד בד בד בד של שאר ימות השנה והרביעי לומר שטוב משל ערבית אי נמי בד שלישי ורביעי מידריש הכי בד המובחר שבבד:

דהיינו בשעה ז' קאמר דומן תפילת המנחה קדמה. איברי תמיד קודמין למנחה שנאמר העולה [שם] דאפילו בזמן מנחה גדולה עודה ראשובה. מיהו אין זה אלא אסמתכאא בעלתא דמיפוק לי שכן (חלי) (מיני) דמים קדמי למנסות כדאיתא בפרק כל החדיר (זכחים פט, א). וליכא למימר דקרא לא אחא אלא להכי מטעמא דפרישים. דעודם רבגן. משום דנפ״ק מוקי אביי לסדר יותא כדרבנן מוקי לה הכא כרבנן. ובסידורא דא שיירי. ובין דם לאברים דנקט לפי סדר עבודות החמיד נקט מילמיה. שה שגחת הבקר קשרת קודשת לנסברם. והכי נמי קודמת לאכרים דהא הסדר הקטרת ואיברים ומנחה וחבימים ונסכים, מ"מ גני ממיד הערב אין לנו להקדים קטרת לאיברים מדלא כמיב כאיברי (התמיד) [הבקר]. בסגחת הבקר בתיב ודא באיברי הבקר. דהכי משמע ואת הככש השני מעשה והקטרת איברין בין ערבים, והדר אמר כמנחת הבקר מעשה לה למנחת הערב להיות מאוחרת לאחר איברים וקטרת כמנחת הבקר, הקסנים הייכרין בין ערכים, והדר חמו כמנמת הפכך מעשה כה כמנמת הסכב נהיות מחומרת נחסר חיברים וסקרת במנמת הבקר, ומדשירינהו לאביכרים דהה משמעי בהן בריש קרא דכמיב מעשה בין העבים הכי משמע דווקא המנחה של ערב תהא מאוחמת כשל בכל, אבל הייכרים ומאוחמת של בין הערבים החבר בכל. אבל הייכרים ערב לא פון הג"ה רביעו שמואל. ו"א באיברי הבקר. מימה לה"ר יוסף היכי מליטו למימר שיקדמו איברים האיברים הבקר. מימה לה"ר יוסף היכי מליטו למימר שיקדמו איברים לקטנית והלא אמרט לעיד האיברים ובדרים הוכשרו כל הלילה, ובעיק נמי למימר לעיל שעבודת לילה הוא ובממיד נשמע ופסחים נח, או מידים החברים הוכשרו כל הלילה, ובעיק נמי למימר לעיל שעבודת לילה הוא ובממיד במים הקסיב שניהם יקריב. או אמריע קודם לנרות כ"י או"ץ לאון התקיב שניהם יקריב. או אמריע בין היינו של החברים המשור המים המיברים בין אלא היינו החבר המים המונה בה אמר היינו אולא היינו המיבר המיטו המייר המייר

אבר קרא לבבש האחד. והיינו קרא דאמריון בפרק בחיא דמנגילה [כת, א] אם נאמר כבש וולא) [למה] נאמר אחד. מגוו)מגם היה רבינו למה כתב אחד ימירא בשביל זה, מה יש למוש אם שמק מאחד והוה קאי אשל ערבית וילמד שחרית מערבית. וקלת נראה לי דמשום דדין הוא יותר שילמד ערבית משחרית, וגם מצינו שמגלה בשחרית ללמד על ערבית במקום אחר לעיל כמנחת הבקר וכנסכו תעשה וגוי. משה. חד בחובה וחד בגרבה וצריבי. והא דאמריען לקמן נפרק גא לו [ע, ג] שני אילים הן אחד האמור כאן ואחד האמור כמומש הפקודים [ר׳ אלעור בר׳ שמעון אומר שני אילים הן] ומאי אחד המיוחד שבעדרו וחד בחובה וחד בנדבה ולריכי, ההוא ר׳ אלעור בר׳